

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. B.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2021 č. j. CPR-10012-2/ČJ-2021-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-62143-11/ČJ-2021-000022-SV ze dne 11. 3. 2021. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu

cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí nebylo prokázáno a není pravdou, že by na území České republiky pobýval nepřetržitě ode dne 1. 12. 2020 a nelegálně. Konstatoval také, že je držitelem biometrického ukrajinského pasu a byl tedy oprávněn na území České republiky pobývat po dobu 90 dnů. Závěr žalovaného, že jeho nelegální pobyt trval nejméně ode dne 1. 3. 2021 do dne 11. 3. 2021, považoval za nepravdivý. Namítal, že správní orgán prvního stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když rozhodl ve stejný den, kdy zahájil správní řízení. Poukázal na to, že má v Evropské unii rodinné nebo obdobné vazby, jelikož na území žije jeho družka, která je občankou Maďarska a uložené správní vyhoštění je tak nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Nesouhlasil s tím, že by bylo na Ukrajinu možno vycestovat, neboť zde probíhá dlouhodobý vnitrostátní konflikt, kdy v nedávné minulosti proběhla eskalace v důsledku vojenské konfrontace v Azovském moři. V závěru žaloby odkázal na informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, ze kterých dle jeho názoru vyplývá, že situace na celém východě Ukrajiny je velmi špatná a dopad tohoto konfliktu je na celém území Ukrajiny.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-62143-1/ČJ-2021-000022 ze dne 11. 3. 2021, podkladové materiály č. j. KRPA-62143-5/ČJ-2021-000022-SV, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-62143-8/ČJ-2021-000022-SV ze dne 11. 3. 2021, protokol o výsledku účastníka správního řízení KRPA-62143-9/ČJ-2021-000022-SV ze dne 11. 3. 2021, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-62143-11/ČJ-2021-000022-SV ze dne 11. 3. 2021, odvolání žalobce ze dne 15. 3. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-10012-2/ČJ-2021-930310-V217 ze dne 1. 11. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 11. 3. 2021 provedla cizinecká policie pobytovou kontrolu cizince v ul. Prokopova 7, Praha 3, tento předložil biometrický cestovní pas UKR č. x dle kterého byl ztotožněn jako žalobce. Následnou lustrací bylo zjištěno, že v cestovním dokladu je otištěno vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 1. 12. 2020, a že žalobce překročil dobu, která je povolena na základě bezvízového styku. Dne 11. 3. 2021 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. §

119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a následně téhož dne vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 18 měsíců.

8. Při výslechu účastníka správního řízení dne 11. 3. 2021 žalobce správnímu orgánu sdělil, že dne 1. 12. 2020 vstoupil na území schengenského prostoru a základě svého biometrického dokladu a téhož dne přicestoval na území České republiky za prací. V České republice žije v pronajatém bytě u stanice metra I. P. Pavlova, přesnou adresu neznal, ani není na adrese hlášen k trvalému pobytu. Potvrdil, že je ukrajinské národnosti, je svobodný, bezdětný, jeho rodiče a sourozenci žijí na Ukrajině v rodinném domě na adrese x. Na otázku proč nevycestoval po uplynutí 90 denní doby v rámci bezvízového pobytu, odpověděl, že si špatně spočítal dny legálního bezvízového pobytu. V České republice nic nevlastní, nemá zde žádné vazby. Na území České republiky a Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky a nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky, k překážkám vycestování uvedl, že žádné nemá.
9. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-62143-11/ČJ-2021-000022-SV ze dne 11. 3. 2021 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
13. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem nebylo prokázáno, že ode dne 1. 12. 2020, kdy přicestoval do schengenského prostoru, již z území nevycestoval. Soud k této námitce uvádí, že ze správního spisu je naprosto zřejmé, že žalobce dne 1. 12. 2020 přicestoval na území schengenského prostoru a do doby zadržení z něj nevycestoval, neboť fotokopie strany č. 6 jeho cestovního dokladu obsahuje vstupní razítko ze dne 1. 12. 2020 z hraničního přechodu Záhony v Maďarsku, žádné výstupní razítko, které by následovalo po tomto vstupu, však jeho cestovní doklad neobsahuje. Žalobce také v průběhu správního řízení, ani v řízení před soudem, konkrétně neuvedl, kdy a na jak dlouho měl schengenský prostor opustit, ani to žádným způsobem neprokázal. Mimo vše výše uvedené soud poukazuje na protokol o výslechu účastníka ze dne 11. 3. 2021, ve kterém žalobce sdělil: „Naposledy jsem přicestoval do schengenského prostoru 1. 12. 2020. Vstoupil jsem v Maďarsku. Přicestoval jsem na biometrický cestovní pas Ukrajiny č. x. Cestoval jsem mikrobusem přes Maďarsko, Slovensko do České republiky. Do České republiky jsem přicestoval 1. 12. 2020. Od té doby jsem pořád v České republice.“ Tedy sám žalobce potvrdil, že od svého vstupu na území

do doby svého zadržení nevystoupal. S ohledem na vše výše uvedené má soud za prokázané, že žalobce překročil 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru, neboť posledním dnem jeho oprávněného pobytu byl den 28. 2. 2020, tedy 90 den po jeho vstupu na území dne 1. 12. 2020. Následně ode dne 1. 3. 2020 až do dne 11. 3. 2020 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu.

14. Žalobce namítal také velmi rychlé vydání rozhodnutí žalovaného a s tím spojený nedostatečně zjištěný skutkový stav. K tomu soud uvádí, že zákon ukládá žalovanému vydat rozhodnutí do 7 dnů ode dne zahájení řízení, přičemž zákon nevylučuje rozhodnutí rychlejší. Efektivita rozhodování žalovaného nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud jsou i v takto krátkém čase dodrženy všechny zákonné podmínky. Soudu je z jeho činnosti známo, že doba potřebná pro vydání rozhodnutí v délce 1 dne není u správního orgánu nikterak neobvyklá. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem žalobce vyslechl a umožnil mu sdělit všechny podstatné skutečnosti. Žalovaný se také dostatečným způsobem zabýval situací v zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, ani zákona o pobytu cizinců.
15. Městský soud v Praze se také zabýval námitkou, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci. Za nejdůležitější soud považuje skutečnost, že správní orgán prvního stupně provedl se žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést veškeré podstatné skutečnosti. Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Dle názoru soudu byly zjištěny a zohledněny všechny skutečnosti do té míry, nakolik byly žalobcem správnímu orgánu vyjeveny.
16. Žalobcem tvrzený vztah s občankou Maďarska, kvůli kterému by mohlo být jeho vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, žalobce poprvé zmínil až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V žalobě uvedené skutečnosti jsou zcela nekonkrétní a navíc v přímém rozporu s obsahem protokolu o výsledku účastníka správního řízení, do kterého žalobce uvedl, že celá jeho rodina žije na Ukrajině, v České republice ani v jiné členské zemi Evropské unie nemá žádné rodinné nebo obdobné vazby, není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a nežije s nikým takovým ve společné domácnosti a také, že v České republice či Evropské unii nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Z tohoto pohledu je tak mezi tvrzeními žalobce dán zjevný rozpor. Zdejší soud přitom neshledal důvody, proč by k této výpovědi nebylo možné přihlížet; žalobce byl řádně poučen o svých právech, vč. práva odmítnout výpověď, přičemž jeho výpověď je zcela srozumitelná, jednoznačná a vnitřně konzistentní. Vzhledem k tomu, že přímo navazovala na provedenou kontrolu a odhalení nelegálního pobytu, ji lze navíc – na rozdíl od pozdějších podání žalobce – hodnotit jako skutečně bezprostřední vyličení jednotlivých okolností věci.
17. Dále je podstatné, že žalobce v odvolání ani žalobě neuvedl k údajnému vztahu žádné bližší okolnosti (o délce tohoto vztahu apod.). Na základě zcela si odporujících tvrzení žalobce, ve

spojení se zcela nekonkrétními informacemi o údajném partnerském vztahu, proto i zdejší soud považuje jeho tvrzení o soužití s partnerkou za účelové, vedené zjevně snahou vyloučit či alespoň oddálit výkon správního vyhoštění. Nedůvodnou je tedy i námitka, že správní orgány nevyhodnotily všechny okolnosti jeho rodinného života.

18. K tomu je potřeba říci, že bylo výhradně na žalobci, aby vylicil všechny aspekty svého soukromého a rodinného života, jež by byly zasaženy uložením správního vyhoštění. Pokud se jedná o soukromé a rodinné vztahy účastníků řízení, má správní orgán jen omezené možnosti zjišťování podrobností a je do značné míry odkázán na jejich součinnost. V pohovoru ze dne 11. 3. 2021 přitom žalobce ke svému rodinnému životu nesdělil téměř nic, a to přesto, že byl na tyto okolnosti správním orgánem prvního stupně adresně dotazován, a ani později neuvedl žádné bližší a konkrétní skutečnosti (viz výše). Nyní proto nemůže správním orgánům opodstatněně vytýkat, že některé aspekty jeho soukromého a rodinného života podrobněji nezkoumaly, když se k nim sám v průběhu předchozích řízení blíže nevyjádřil.
19. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je též zřejmé, že ozbrojený konflikt probíhající na Ukrajině nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 216/2020 - 22, ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 230/2020 - 24, či ze dne 18. 11. 2020, č. j. 8 Azs 75/2020 - 45). V rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“ To se žalobci nepodařilo prokázat a přesto, že si je soud vědom složité bezpečnostní situace na Ukrajině, nemůže přehlédnout, že vnitřní konflikt se zde geograficky ustálil ve východní části země – Doněcká a Luhanská oblast, z těchto oblastí však žalobce nepochází a trvale žije v Zakarpatské oblasti, již se válečný konflikt netýká (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2016 č. j. 9 Azs 27/2016 - 37).
20. Soud dodává, že výjimečný stav v zemi původu vyhlášený v souvislosti s incidenty v Azovském moři již pominul. Byl vyhlášen na 30 dnů (od 26. 11. 2018 do 26. 12. 2018), jedná se tedy o událost staršího data, která nikterak nevyvrací závěry Nejvyššího správního soudu ohledně současné situace na Ukrajině.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. ledna 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně